

Del 10 de març
al 29 d'abril
de 2018
Vila-real

ESTER PEGUEROLES
"KM 0"

MARINA IGLESIAS
"PARADOJAS
DE LA IMAGEN BÉLICA"

LAURA SALGUERO
"EXCEPTIOLOGÍA"

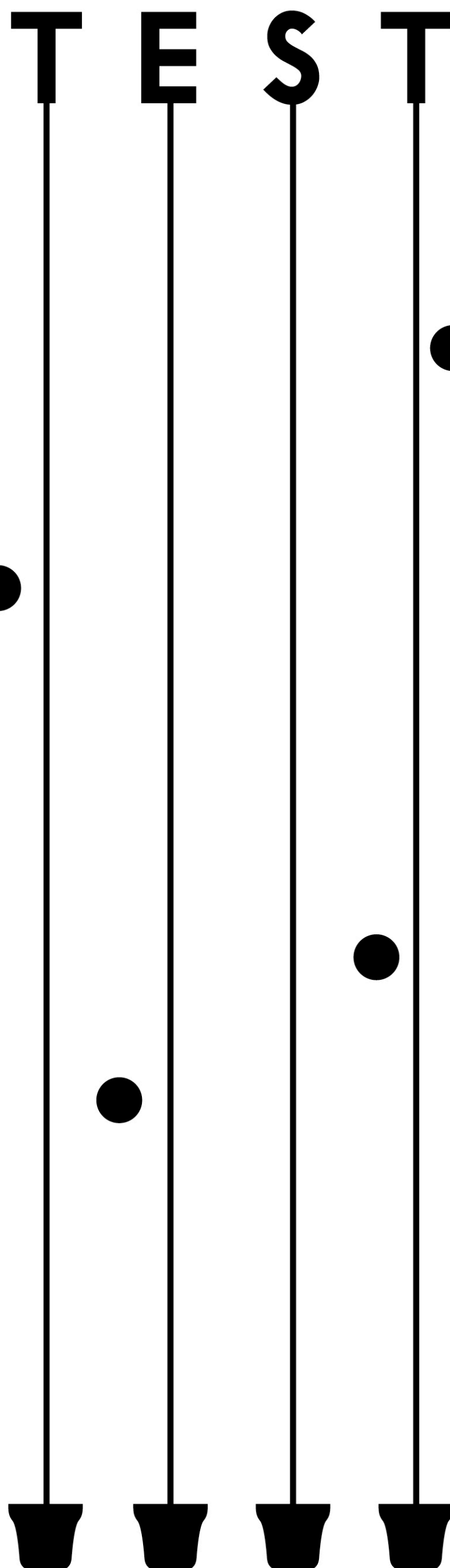
INTERVENCIÓ URBANA:
HYURO

www.mostratest.org

EL CONVENT, ESPAI D'ART
C/Hospital, 5. Vila-real (Castelló)

De dimarts a divendres de 17.00 a 20.00 h
Dissabte de 10.00 a 13.00 h i de 17.00 a 20.00 h
Diumenge de 10.00 a 13.00 h
Dilluns i festius tancat

ESTER PEGUEROLES

KM 0

1.298 km, 2016

KM 0: LA DISTANCIA QUE UNE

Pensar la distància entre dos cossos, entre dos llocs. Partir de la impossibilitat de realitzar un recorregut, una aproximació cap a un espai que desperta un record.

Habitar-lo mentalment, però no poder visitar-lo, físicament. “Km 0”, la sèrie fotogràfica que ací ens ocupa i preocupa, planteja una recreació visual de trajectes entre la ubicació d’una sèrie de presos de l’Escola del Centre Penitenciari d’Albocàsser, a Castelló, i els llocs que aquests van invocar en els seus escrits després d’un taller voluntari amb Ester Pegueroles, i que després l’artista va registrar en el seu treball: l’estació del Nord de París, la Rambla de

Barcelona, la platja del Grau de Castelló o, entre d’altres emplaçaments, les mines del riu Tinto.

El títol del projecte “Km 0” evoca el buit o la negació de l’espai que arrossega l’etimologia del número. Una paraula que Fibonacci va prendre dels àrabs (*sifr*) i aquests, al seu torn, dels hindús, que definien el zero com una «obertura de l’univers», una resta sense fi: 0-0=0-0=0-0=0 *ad infinitum*. Amb aquest oximoron se’m presenten les obres reunides per a l’ocasió: la negació d’un espai, però també les seues infinites obertures en forma de fotografies que mai van ser, però que ací seran: un buit ple, un record oblidat, una ficció.

Laura Vallés

PARADOJAS DE LA IMAGEN BÉLICA

Aquest projecte comença arran de dues motivacions fonamentals: la infinitat de possibilitats que ofereix l’experimentació plàstica i la investigació de l’engany que resideix en les imatges com a fruit de la confiança cega que depositem en aquestes. Així, i des de l’exploració matèrica de la pintura, pretenc indagar en la raó que fa que certes imatges capten la meua atenció i altres, en canvi, passen desapercebudes.

A partir d’aquest punt, vaig decidir centrar-me en la recerca d’imatges de tipus bèl·lic o periodístic. Entre els aspectes que m’interessaven d’aquesta classe de fotografies,

el primer en què em vaig fixar va ser que en moltes apareixia el mateix element visual repetit: l’uniforme del soldat, elements arquitectònics i aeronàutics o altres vestimentes que es caracteritzaven per la seua homogeneïtat van ser alguns d’aquests motius.

Vaig observar que en aquests casos la repetició d’una imatge concreta era capaç d’eradicar la personalitat individual d’un element aïllat i instaurar en el seu lloc una altra identitat plural. Sorgeix així un concepte nou: la idea de grup, de pertinença a quelcom que va més enllà dels límits de l’individu.

Marina Iglesias

MARINA IGLESIAS

PARADOJAS DE LA IMAGEN BÉLICA

Trenches, 2017

EXCEPTIOLOGÍA

L’art s’obri camí a cop de matxet entre l’insòlit i pren notes, dibuixa el que no es deixa fotografiar, radiografia, perfora amb una agulla de cap i col·loca en la vitrina el que d’una altra manera hauria en un llit humit i fosc en els marges del que coneix. No obstant això, espectral no és sinònim d’incognoscible. El que trobarà el visitant de l’interior és real.

Aquest fetitxe de la realitat és un de les reivindicacions de l’Exceptiologia de Laura Salguero, que s’apropia dels models expositius clàssics dels museus i se’ls porta al seu terreny numinós per a revestir l’anomalia d’una estranya normalitat; l’altra és la gran intenció

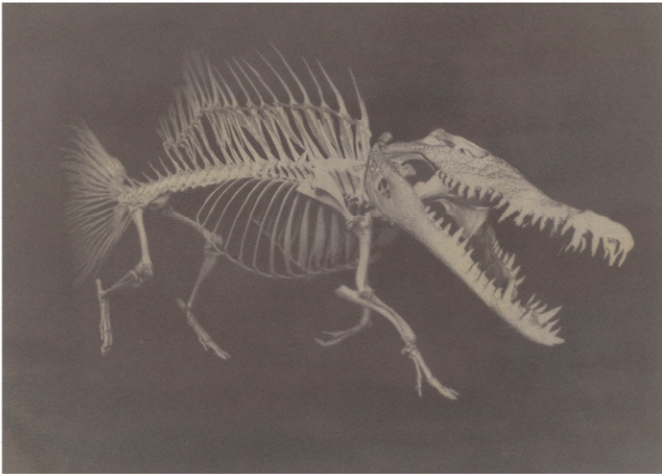
que subjau: recuperar el poder de l’art per a generar coneixement, que és el mateix que dir recuperar el poder de les emocions per a generar coneixement, perquè l’emoció, encara que haja sigut injustament degradada pel pes necessari de la raó, és en realitat l’última frontera, un camp obert cobert de boira, un espai on tot està encara per entendre, per explorar, per agarrar.

L’emoció transcendeix l’etnocentrisme -ho demostra la música, l’art, la poesia- com l’ excepció transcendeix les seues circumstàncies. Ací just on estem.

Eduardo Almiñana

LAURA SALGUERO

EXCEPTIOLOGÍA

Tabú VIII, 2017

HYURO NO PINTA AL CARRER

No m’interessa saber d’on procedeix, ni tampoc quan va nèixer... Poc m’importa d’on ve i menys encara on va. L’interessant de Hyuro és Hyuro, ací i ara. La resta sempre serà de més.

El seu treball és íntim i molt personal. El seu univers, inquietant i seductor. El seu llenguatge és sincer i pròxim. El seu cap són les seues mans i la seua pintura un regal per als carrers de la ciutat.

En el seu treball, Hyuro, no parla d’ella... parla amb ella. Utilitza la paret com un espill en el qual es busca constantment i és, en aquest procés, que la pintura rescata l’eco d’aquesta conversació que va mantenir amb ella.

En acostar-nos, trobem l’atracció de qui troba una finestra oberta. Hyuro ens fa aquest regal amb cada paret que pinta, i ens permet conèixer un poc més d’ella i, sobretot, un poc més de nosaltres. En aquest exercici de reconeixement, ens enfrontem amb l’evidència que allò salvatge és un estat primari en què tots som iguals. El personatge que veiem en la paret no és ningú i som cada un de nosaltres... les dones, els llops, els xiquets, els enamorats... els altres. Sí, els altres.

Hyuro no pinta al carrer. Hyuro parla amb el carrer. I ho fa amb tant respecte i afecte, que som els altres els que, en acostar-nos, pintem les parets que ella tan sols murmura...

Escif

INTERVENCIÓ URBANA:

HYURO

Morriña, 2016